

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Anitou Pešulovou
sídlem Nuselská 499/132, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2020, č. j. MPSV-2020/2473-911

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, se přiznává odměna ve výši 2 600 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2020, č. j. MPSV-2020/2473-911, jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „úřad práce“) ze dne 23. 9. 2019, č. j. 1480315/19/AB (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým dle ustanovení § 24, § 25, § Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

49 a v návaznosti na ustanovení § 68 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSSP“) nebyla žalobci přiznána dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 7. 2019.

II. Žalobní body

2. Z procesního hlediska žalobce správním orgánům vytýkal, že jeho žádost podaná dne 15. 7. 2019 byla vyhodnocena až v září. Tvrdil, že žádost byla podána dvojmo, aby měl žalobce potvrzení o přijetí žádosti, avšak úřad práce ji vyhodnotil jako další žádost.
3. Měl za to, že příjmy mají být vykazovány za druhé čtvrtletí roku 2019, v tomto čtvrtletí však bydlel převážně na adrese uvedené v žádosti. Je-li pobyt změněn v průběhu kalendářního měsíce, má se k této změně přihlídnout až od kalendářního měsíce následujícího, a to v souladu s § 24 odst. 4 ZSSP. Uvedl, že správní orgány nesprávně zohlednily příjmy žalobce, který ve druhém čtvrtletí 2019 bydlel převážně na adrese uvedené v žádosti, nájemní smlouva byla vypovězena ke dni 30. 6. 2019.
4. Byl přesvědčen, že bydlení v X lze považovat za byt ve smyslu ZSSP, opačný závěr správních orgánů není přezkoumatelně odůvodněn. Nešlo o pronájem lůžka s dalšími lidmi, ale o samostatnou obytnou místnost, která vybavením splňovala požadavky na trvalé bydlení, žalobce měl samostatnou kuchyň a sociální zařízení.
5. Dále namítal, že je možné zohlednit též náklady na uskladnění věcí, v ubytovacích zařízeních je malý prostor a nelze tam všechny věci uskladnit.
6. Uvedl, že do celé situace se dostal kvůli průtahům správních orgánů, na Magistrátu hl. m. Prahy mu nové bydlení bylo přislíbeno v dubnu 2019, z tohoto důvodu mu majitelka neprodloužila nájemní smlouvu, žalobce situaci vyřešil tím, že si zařídil ubytování v ubytovacím zařízení na adrese X. Nedostalo se mu řádného sociálního poradenství a úřad práce se opakovaně dopustil procesních vad s vlivem na zákonnost rozhodnutí.
7. Rovněž namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
8. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Žalobce nesplnil podmínky pro přiznání příspěvku na bydlení, neboť k bytu uvedenému v žádosti neprokázal vlastnický či nájemní vztah po 30. 6. 2019 (v tomto bytě již po 30. 6. 2019 nebydlel), k přechodnému bydlišti na ubytovně X pak neměl nájemní ani vlastnický vztah, smlouva o ubytování takový vztah nezakládá, užívaný pokoj nesplňoval parametry bytu § 24 odst. 5 ZSSP a na uvedené adrese žalobce neměl ani trvalý pobyt. Náklady na uskladnění věcí nelze v rámci dávky zohlednit, ust. § 25 ZSSP uvádí, které náklady se zohledňují. Důvody pro nepřiznání dávky byly v rozhodnutí srozumitelně vysvětleny, délka řízení není důvodem pro zrušení rozhodnutí, zvláště když nejsou doloženy podklady pro rozhodnutí. Bez ohledu na původní záměr žalobce, dle kterého mělo jít jen o kopii, podal žalobce stejnou žádost dvakrát, řízení o druhé žádosti a jeho výsledek však neměly vliv na napadené rozhodnutí. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 22. 7. 2019 žalobce požádal o přiznání dávky státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 7. 2019, jako trvalý pobyt uvedl byt X, jehož je, jak sdělil, nájemcem (žádost o příspěvek na bydlení ze dne 22. 7. 2019). Mezi náklady na bydlení si žalobce započel i platby za uložení nábytku a osobních věcí ve výši 9 015 Kč za měsíc (doklad o výši nákladů na bydlení ze dne 22. 7. 2019). Ve svém vyjádření žalobce informoval o nutnosti úhrady bydlení na ubytovně, nájemného za uložení věcí a stěhovacích nákladů, neboť jeho nájemní smlouva v bytě v ulici Čížovská skončila k 30. 6. 2019, na ubytovně má jít o přechodné bydlení, neboť Magistrát hl. m. Prahy mu má v tomto či příštím měsíci přidělit byt pro seniory (žalobcův přípis datovaný dnem 16. 7. 2019, doručený prvoinstančnímu orgánu dne 22. 7. 2019).
11. Žalobce měl uzavřenou nájemní smlouvu na byt X, nájem bytu vznikl dnem 1. 7. 2018 a byl uzavřen na dobu určitou v délce 12 měsíců, přibližně jeden měsíc před koncem sjednané doby byl žalobce upozorněn, že mu nájemní smlouva nebude prodloužena, tudíž nájem bytu skončí po uplynutí sjednaných 12 měsíců, tj. ke dni 30. 6. 2019 (smlouva o nájmu bytu ze dne 27. 6. 2018 a upozornění na ukončení nájemní smlouvy ze dne 29. 5. 2019).
12. V době od 30. 6. 2019 do 30. 9. 2019 měl žalobce zajištěno bydlení na základě smlouvy o ubytování v ubytovacím zařízení X, dle níž mu byl poskytnut vybavený pokoj s jedním lůžkem (smlouva o ubytování ze dne 27. 6. 2019).
13. V průběhu řízení v první stupni byl žalobce vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim, v rámci tohoto úkonu byl úřadem práce upozorněn, že nebyla doložena nájemní smlouva na období od 1. 7. 2019 do 30. 6. 2020, byla doložena pouze smlouva o ubytování na období od 30. 6. 2019 do 30. 9. 2019 (vyrozumění účastníka řízení ze dne 6. 9. 2019).
14. Žalobce reagoval sdělením, že od 30. 6. 2019 bydlel na ubytovně, platil nájemné, místnost, kterou obýval, je bytem ve smyslu ZSSP a jeho smlouvu o ubytování lze vnímat jako smlouvu nájemní (e-mailové vyjádření ze dne 12. 9. 2019).
15. Rozhodnutím úřadu práce ze dne 23. 9. 2019, č. j. 1480315/19/AB, nebyla žalobci dle ust. § 24, § 25, § 49 a v návaznosti na ust. § 68 odst. 1 písm. b) a e) ZSSP přiznána dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 7. 2019. Úřad práce své rozhodnutí odůvodnil tak, že žalobce nedoložil nájemní smlouvu na adresu X, kterou uvedl v žádosti, pro období od 1. 7. 2019 do 30. 6. 2020, dále nedoložil ani doklad o výši čtvrtletního příjmu za 2. čtvrtletí 2019. Uvedl, že smlouva o ubytování, kterou měl žalobce uzavřenou ve vztahu k ubytovně X, není smlouvou o nájmu bytu ve smyslu ust. § 2235 - § 2301 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) navíc na adrese ubytovny žalobce ani nebyl přihlášen k trvalému pobytu, žádost o příspěvek na bydlení byla uplatněna na adresu bytu, kde byla nájemní smlouva ukončena k 30. 6. 2019. Úřad práce odmítl pro účely příspěvku na bydlení zohlednit náklady spojené s uhrazením ubytování na ubytovně a platbu za uložení osobních věcí a nábytku ve skladu.
16. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání s tím, že jej doplní, což však ani přes výzvu neučinil, věc byla dále postoupena žalovanému k odvolacímu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

řízení (odvolání dodané dne 3. 10. 2019, výzva ze dne 1. 11. 2019 a postoupení odvolání ze dne 21. 11. 2019).

17. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 6. 1. 2020, v odůvodnění bylo konstatováno, že žalobce nesplnil podmínky pro přiznání nároku na příspěvek na bydlení, neboť neprokázal dle ust. § 24 ZSSP vlastnický či nájemní vztah k bytu uvedenému v žádosti. V bytě uvedeném v žádosti o příspěvek na bydlení již žalobce nebydlel, nájemní smlouva byla ukončena ke dni 30. 6. 2019, což potvrzuje i vyjádření žalobce a doložená smlouva o ubytování. Příspěvek na bydlení nelze poskytnout ani na úhradu plateb za bydlení na ubytovně, za uložení osobních věcí ve skladu a ani na úhradu nákladů na stěhování, neboť za byt ve smyslu ust. § 24 odst. 5 ZSSP nelze považovat pronajatý pokoj v ubytovacím zařízení dle smlouvy o ubytování. Kromě toho žalobce ohledně ubytovacího zařízení nesplňoval ani podmínku trvalého pobytu. Dalším důvodem je skutečnost, že žalobce k žádosti o příspěvek na bydlení nedoložil příjem za rozhodné období, tj. druhé čtvrtletí roku 2019, tedy jeden z nezbytných dokladů dle § 68 ZSSP. Ostatně, na náklady na stěhování byla žalobci poskytnuta dávka mimořádné okamžité pomoci, která je jednou z dávek pomoci v hmotné nouzi. Žalovaný konstatoval, že v prvoinstančním rozhodnutí neshledal pochybení, jež by odůvodňovalo jeho změnu či zrušení, byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a úřad práce postupoval v souladu se ZSSP; z těchto důvodů žalovaný odvolání žalobce zamítl a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí.
18. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že žalobce podal totožnou druhou žádost o příspěvek na bydlení rovněž dne 22. 7. 2019, byla jí přidělena jiná spisová značka a jiné číslo jednací, než první žádosti. Rozhodnutím úřadu práce ze dne 23. 9. 2019, č. j. 1479486/19/AB, nebyla žalobci dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 7. 2019 přiznána. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 1. 2020, č. j. MPSV-2020/2474-911, tak, že podle ust. § 90 odst. 4 správního řádu rozhodnutí, č. j. 1479486/19/AB, zrušil a řízení zastavil, neboť nastala překážka litispendence (§ 48 odst. 1 správního řádu) a řízení měl zastavit již úřad práce.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
20. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Podle ust. § 6 písm. a) ZSSP je rozhodným obdobím, za které se zjišťuje rozhodný příjem, u příspěvku na bydlení období kalendářního čtvrtletí předcházející kalendářnímu čtvrtletí, na které se nárok na výplatu dávky prokazuje, popřípadě nárok na dávku uplatňuje.
22. Podle ust. § 24 odst. 1 ZSSP ve znění účinném do 30. 6. 2020 měl za předpokladu splnění dalších podmínek nárok na příspěvek na bydlení vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

23. Podle ust. § 24 odst. 5 ZSSP bytem se pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt.
24. Podle ust. § 68 odst. 1 písm. b) ZSSP musí žádost o dávku kromě náležitostí vyžadovaných správním řádem obsahovat doklad o výši příjmu oprávněné osoby a společně s ní posuzovaných osob (§ 5) v rozhodném období (§ 6) v případech, kdy je přiznání dávky podmíněno příjmem.
25. Podle ust. § 68 odst. 1 písm. e) ZSSP musí žádost o dávku kromě náležitostí vyžadovaných správním řádem obsahovat doklad o tom, že byt je užíván na základě nájemní smlouvy nebo na základě vlastnictví k nemovitosti, doklad o výši nájemného, nákladů za plnění poskytovaná s užíváním bytu a nákladů uvedených v § 25 odst. 1 písm. c), jde-li o žádost o příspěvek na bydlení.
26. Lze souhlasit se žalobcem, že příjmy rozhodné pro příspěvek na bydlení od 1. 7. 2019 měly být posouzeny dle příjmů za druhé kalendářní čtvrtletí (duben až červen) roku 2019. Takto však žalovaný postupoval, když pro účely zjištění rozhodného příjmu vycházel z toho, že rozhodným obdobím je druhé čtvrtletí 2019, které ve smyslu ust. § 6 písm. a) ZSSP předcházelo období počínaje 1. 7. 2019, od kterého žalobce dávku žádal. Vzhledem k tomu, že žalobce za toto období příjmy nedoložil, správní orgány i z tohoto důvodu žádost žalobce zamítly. V tomto směru tedy žalovaný nepochybil.
27. Žalobce však chybně dovozuje, že požadavky na místo bydlení měly být vyhodnoceny též dle stavu za uvedené 2. čtvrtletí roku 2019. Tato úvaha není správná, neboť zatímco výše příjmů se posuzuje zpětně, z hlediska požadavků na místo bydlení je rozhodné období, za které má být příspěvek na bydlení poskytnut, tzn. v případě žalobce období od 1. 7. 2019. Rozhodné období, za které se určuje rozhodný příjem, je totiž definováno v ust. § 6 ZSSP, zatímco ust. § 24 odst. 1 ZSSP definuje požadavky na místo bydlení, při jejichž splnění vzniká nárok na příslušnou dávku (tj. vlastnictví či nájem bytu a hlášení k trvalému pobytu). V ust. § 24 ZSSP, ani jinde v zákoně, se však nestanoví nic o tom, že by rozhodným obdobím bylo jiné období, než za které je dávka přiznávána, z toho vyplývá, že požadavky na místo bydlení je třeba vztahovat právě k tomu období, ke kterému se váže nárok na dávku. Na tom nic nemění ani tvrzení žalobce o příslibu přidělení bytu ze strany Magistrátu hl. m. Prahy, neboť žalobce v době od 1. 7. 2019 bydlel na ubytovně X, která parametry ust. § 24 odst. 1 nesplňuje, jak je uvedeno níže. Námitka tak není důvodná.
28. Zároveň se na žalobce nemůže vztahovat ust. § 24 odst. 4 ZSSP o změně pobytu v průběhu kalendářního měsíce, neboť nájemní smlouva žalobce na adrese X byla ukončena ke konci měsíce tj. ke dni 30. 6. 2019 a od téhož dne již měl žalobce zajištěno ubytování na ubytovně X na základě smlouvy o ubytování účinné od 30. 6. 2019. Žalobce tak bydlel na ubytovně od samotného počátku období, za nějž si dávku nárokoval (tedy od 1. 7. 2019).
29. Žalobci lze přisvědčit, že se žalovaný podrobně nezabýval tím, zda lze místnost v ubytovně považovat za byt ve smyslu ust. § 24 odst. 5 ZSSP. Tato otázka však není z hlediska posuzované věci podstatná, neboť žalovaný založil svůj závěr o nepřiznání požadované dávky zejména na nesplnění požadavku dle ust. § 68 odst. 1 písm. e) ZSSP, tedy že žalobce neměl ve vztahu k ubytovně uzavřenou smlouvu o nájmu bytu (§ 2235 a násl. občanského zákoníku), nýbrž smlouvu o ubytování (§ 2326 a násl. občanského zákoníku), bez ohledu na charakter obývaného prostoru tak nebyl nájemcem bytu ve smyslu ustanovení Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

§ 24 odst. 1 ZSSP. Nezbytnost splnění kumulativních podmínek v podobě nájemního či vlastnického vztahu a trvalého pobytu judikoval pro ust. § 24 odst. 1 ZSSP (ve znění účinném do 30. 6. 2020) i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), který např. v rozsudku ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 Ads 134/2017 – 19, v případě stěžovatele, který měl též uzavřenou toliko smlouvu o ubytování (v rámci studentského bydlení), uvedl: *„Příspěvek na bydlení tedy lze přiznat jen tomu, kdo má k bytu, k němuž o příspěvek žádá, vlastnický či nájemní vztah a má v tomto bytě přihlášený trvalý pobyt. Stěžovatel však ve vztahu k v. k. v P., k níž svoji žádost o příspěvek fakticky vztáhl, ani jednu z těchto podmínek nesplňuje. Z výše citované judikatury přitom vyplývá, že nejde o závěr, který by byl v rozporu s ústavně zaručeným právem stěžovatele na pomoc v hmotné nouzi.“*

30. Dalším důvodem, pro který žalovaný požadovaný nárok nepřiznal, byla skutečnost, že žalobce neměl na ubytovně trvalý pobyt, tedy nesplňoval další z kumulativních podmínek dle ust. § 24 odst. 1 ZSSP (ve znění účinném do 30. 6. 2020) pro přiznání dávky. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 Ads 168/2015 – 32 takto: *„Příspěvek na bydlení není určen pro každou formu bydlení, ale pro takovou, u které lze předpokládat, že má trvalejší povahu a že se v daném bytě žadatel skutečně zdržuje. Provázání s institutem trvalého bydliště, který jinak slouží evidenčním účelům, má určité opodstatnění, protože omezuje možnost zneužití systému sociálních dávek, jelikož směřuje pomoc tam, kde by žadatel měl pobývat, a v důsledku brání i nadměrnému zatížení správních orgánů. Zvolený způsob regulace se nejeví, že by vedl k absurdním a zřejmě iracionálním situacím, jak stěžovatelka opět bez bližší konkretizace uvádí. Přehlášení trvalého pobytu je totiž relativně jednoduchý úřední úkon, jehož podmínky jsou jasně definovány a jsou vcelku jednoduše splnitelné.“* Konečně dalším důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce byla též skutečnost, že pro dané období neprokázal nájemní či vlastnický vztah k bytu uvedenému v žádosti o příspěvek na bydlení (tedy k bytu, ve kterém bydlel do 30. 6. 2019).
 31. Z toho je zřejmé, že žalovaný svůj závěr o nesplnění podmínek pro přiznání příspěvku na bydlení dostatečně a srozumitelně odůvodnil, uvedl též příslušná ustanovení právních předpisů, o které tento závěr opřel. V této souvislosti nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, pokud žalovaný podrobně neodůvodnil svůj dílčí minoritní závěr o tom, že byt žalobce nesplňuje parametry dle ust. § 24 odst. 5 ZSSP. Za podstatné totiž žalovaný považoval zejména to, že k tomuto bytu žalobce doložil pouze smlouvu o ubytování, a nikoli nájemní smlouvu.
 32. V souladu se správními orgány je třeba dále uvést, že náklady na uskladnění věcí pro účely příspěvku na bydlení zohlednit nelze. Náklady na bydlení jsou definovány v ust. § 25 ZSSP, žádná složka tam uvedená pak nepředstavuje náklady na uskladnění věcí, z hlediska splnění podmínek nároku na dávku tak výše případných nákladů na uskladnění věcí vynaložených žalobcem není rozhodná.
 33. K námitce ohledně nesplnění příslibu ze strany Magistrátu hl. m. Prahy k poskytnutí bytu žalobci soud uvádí, že ani tato okolnost není z hlediska vzniku nároku na dávku podstatná. Pro posuzovanou věc je relevantní, na jakém místě žalobce v předmětném rozhodném období skutečně bydlel a na jakém právním podkladě, potenciální další ubytovací možnosti žalobce již právní úprava nijak nezohledňuje.
 34. Námitka ohledně neposkytnutí sociálního poradenství je zcela obecná. Soud v této souvislosti pouze konstatuje, že správní orgány v průběhu řízení plnily svou poučovací povinnost, ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce v průběhu řízení o sociální
- Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

poradenství požádal. Nicméně, otázka poskytnutí či neposkytnutí sociálního poradenství ani není podstatná z hlediska hodnocení, zda žalobce splnil podmínky pro vznik nároku na příspěvek na bydlení či nikoliv.

35. Soud neshledal, že by vydání rozhodnutí po dvou měsících od podání žádosti mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, když žalobce ani neuvádí, jakým způsobem mělo být do jeho práv zasaženo. Stejně tak, pokud jde o podání žádosti dvojmo, žalobce nijak nespecifikuje, jakým způsobem se daného řízení dotýká skutečnost, že žalovaný o totožné žádosti žalobce zahájil druhé správní řízení. Proti rozhodnutí o druhé žádosti žalobce však žaloba podána nebyla a jeho přezkum tak není předmětem tohoto soudního řízení. Tyto námitky žalobce tak nejsou způsobitelné zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí.
36. Soud shledal, že rozhodnutí správních orgánů nevykazují znaky nepřezkoumatelnosti, jsou srozumitelná i dostatečně odůvodněná, jsou zřejmé skutkové a právní důvody, o které se opírají, úvahy správních orgánů jsou logické a koherentní. Skutkový stav byl spolehlivě zjištěn, žalobce se mohl ke všemu podstatnému vyjádřit a doplnit podklady, bylo pečlivě přihlíženo ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a napadené rozhodnutí nepostrádá řádné odůvodnění.
37. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému nenáleží podle zákona.
39. Soud přiznal právní zástupkyni, která byla v této věci žalobci ustanovena soudem, odměnu za dva úkony právní služby podle § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) po 1 000 Kč, tedy celkem 2 000 Kč. Dále jí byla přiznána náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300 Kč, paušální náhrada tedy celkem 600 Kč. Odměna právní zástupkyně tedy celkem činí 2 600 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. února 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.